

УДК 330.341.1 : 338.583

Паризький І. В.
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри кримінального права,
кримінології, цивільного та господарського права
Національної академії управління

Paryzhsky I. V.
PhD of juridical sciences, Associate Professor,
Department of Criminal law, Criminology,
Civil and Commercial Law,
National Academy of Management

СТАН ОРГАНІЗАЦІЙНО-ІНФРАСТРУКТУРНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗМІЦНЕННЯ ІННОВАЦІЙНО-ТЕХНОЛОГІЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ЕКОНОМІКИ

THE CONDITION OF ORGANIZATIONAL AND INFRASTRUCTURE SUPPORT OF STRENGTHENING INNOVATION AND TECHNOLOGICAL POTENTIAL OF UKRAINIAN ECONOMY

Анотація. У статті проаналізовано стан розвитку елементів інноваційної інфраструктури в Україні. Досліджено основні програми формування інноваційної інфраструктури та тенденції, що призвели до недосформованості, нефункціональності та недостатнього розвитку інноваційної інфраструктури. Визначено основні проблеми, які перешкоджають ефективному формуванню та розвитку інноваційної інфраструктури в Україні. Запропоновано ключові заходи посилення інфраструктурного забезпечення інноваційно-технологічного розвитку національної економіки. Доведено, що важливими завданнями державного регулювання інноваційного процесу залишаються упорядкування діяльності наявних об'єктів інноваційної інфраструктури та координація процесів створення і розвитку нових установ, їх організаційне та методичне забезпечення.

Ключові слова: організаційно-інфраструктурне забезпечення, інноваційна інфраструктура, державна програма, інноваційно-технологічний розвиток, державне регулювання.

Вступ та постановка проблеми. Формування інноваційної інфраструктури, що забезпечує надання допомоги науковцям, інноваторам та підприємствам по всьому ланцюгу інноваційного процесу, а саме від створення ідеї, її перетворення в інновацію й до впровадження вітчизняними підприємствами, є основою підвищення інноваційної активності підприємств, підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції на світовому ринку та економічного зростання країни.

Водночас в Україні інноваційна інфраструктура досі не розвинена. Аналіз законодавства з питань регулювання діяльності суб'єктів інноваційної інфраструктури свідчить про його недосконалість, фрагментарність, що стримує становлення ефективної вітчизняної інноваційної інфраструктури. Така ситуація обґрунтовує необхідність розробки дієвих програм формування й розвитку організаційно-інфраструктурного забезпечення інноваційно-технологічного розвитку країни.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В економічній літературі велика увага приділяється розгляду проблем інноваційного розвитку і функціонування інноваційної інфраструктури. Нині вітчизняні науковці активно проводять дослідження основ формування інноваційної інфраструктури, про що свідчать праці О. Амоші, Г. Андрощука, Ю. Бажала, В. Буторіної [6, с. 107–111], А. Гальчинського, В. Гейця, М. Гороховської, О. Довгаль, С. Ілляшенко,

В. Лохова [5, с. 31–35], А. Мазура [4, с. 59–72], М. Онопрієнко, В. Семиноженка [9], В. Соловійова, Л. Федулової, А. Чухна та інших вчених. Проте, попри низку досліджень теоретично-методичних та економічних аспектів розвитку інноваційної інфраструктури, важливим залишається аналіз реального стану її функціонування, проблеми і можливості удосконалення.

Метою статті є аналіз реального стану та проблем формування та функціонування інноваційної інфраструктури України відповідно до наявних державних програм і стратегій, а також виявлення особливостей реалізації механізму організаційно-інфраструктурного забезпечення інноваційно-технологічного розвитку національної економіки.

Результати дослідження. Порядок створення й діяльності окремих елементів інноваційної інфраструктури визначаються низкою Законів України («Про інноваційну діяльність», «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», «Про наукові парки», «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки», «Про науковий парк «Київська політехніка»» тощо).

Питання формування інноваційної інфраструктури також регулюють цільові державні програми. Зокрема, 2007 року Кабінет Міністрів України схвалив Концепцію Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2008–2012 роки» [1]. Вона передбачала розбудову інноваційної інфраструктури із забезпеченням необхідного фінансового та науково-технологічного супроводу. Відповідно, у рамках її дії виникла необхідність формування нормативної бази для створення технологічних парків як однієї з ключових структур такої інфраструктури.

Передбачалося, що виконання цієї Програми дасть змогу оптимізувати систему державного регулювання діяльності технологічних парків у частині визначення їх як регіонально-галузевих інноваційних утворень; забезпечити розвиток мережі нових елементів інноваційної інфраструктури (інноваційних центрів, наукових парків, центрів трансферу технологій, регіональних інноваційних кластерів, інноваційних бізнес-інкубаторів, банків технологічної інформації тощо). З цією метою мали створити близько 335 елементів інфраструктури, завдяки чому буде створено понад 10 тис. нових робочих місць для висококваліфікованих фахівців; збільшити до 10 тис. одиниць кількість суб'єктів малого підприємництва, які реалізують інновації; підвищити не менш як на 5% інноваційну активність промислових підприємств; збільшити обсяги виробництва інноваційної продукції на 20%; залучити близько 7 млрд. гривень інвестицій для реалізації інноваційних проектів.

Проте, незважаючи на амбітні плани, задекларовані в цьому документі, істотних зрушень у формуванні інфраструктури не відбулося, тому в 2008 році Кабінет Міністрів України доповнив наявну програму, уточнивши стратегічні цілі та обсяги державних видатків на розвиток інноваційної інфраструктури. Через це 14 червня 2008 року уряд країни прийняв Постанову про затвердження Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2009–2013 роки», метою якої було формування в 2009–2013 роках в Україні інноваційної інфраструктури, здатної забезпечити ефективне використання вітчизняного науково-технічного потенціалу, підвищення рівня інноваційності та конкурентоспроможності національної економіки [2].

У цій програмі передбачається, що розвиток інноваційної інфраструктури в Україні може здійснюватися за

такими шляхами: збереження наявного підходу до розвитку інноваційної інфраструктури; розвиток фінансово-економічної підсистеми інноваційної інфраструктури як невідомої розвинутої; розвиток виробничо-технологічної підсистеми інноваційної інфраструктури з поступовим впровадженням окремих елементів фінансово-економічної підсистеми. Водночас стратегічні цілі залишаються такими, як у попередній Програмі інноваційного розвитку України у 2008–2012 роках.

Представниками держави, які виступили замовниками цієї цільової програми, на момент її підписання були Держінформнаука (нині – Державне агентство з питань електронного уряду) та МОН молоді та спорт (сьогодні – два відокремлені Міністерство освіти і науки та Міністерство молоді та спорту України). Фінансування Програми здійснювалося за рахунок коштів державного і місцевих бюджетів, а також інвестицій підприємств та організацій, грантів міжнародних організацій. Орієнтовний обсяг необхідних для реалізації цієї Програми фінансових ресурсів визначено на рівні близько 257 млн. грн., зокрема за рахунок коштів державного бюджету близько 103,92 млн. грн. [2].

До реалізації положень Програми були залучені Мінпромполітики (у період до реорганізації), Мінагрополітики, МОН, Мінтрансзв'язку, Держінвестицій, Фонд державного майна, Мінпаливенерго, Рада Міністрів АРК, Київська та Севастопольська міські держадміністрації, мінфін, НАНУ, Мінекономіки.

На момент набуття чинності програми у 2010 р. в Україні уже функціонувала певна кількість бізнес-інкубаторів: 12 – в Києві, 9 – Одесі, а також по кілька в інших регіонах. Загалом працювали 24 інноваційні центри, 28 науково-навчальних центрів, 11 інноваційних бізнес-інкубаторів, 5 центрів інновацій і трансферу технологій, 23 центри комерційної інтелектуальної власності, 21 науково-впроваджувальне підприємство, 19 регіональних центрів науково-технічної та економічної інформації, 10 інноваційно-технологічних кластерів. Крім того, були сформовані 255 інноваційних фондів, значна частина яких (69% від загальної кількості) зосереджувалася у Києві [3].

Стосовно технологічних парків в Україні вони фактично розпочали діяти наприкінці 2000 року, проте їх кількість не була достатньою для реалізації інноваційної стратегії розвитку національної економіки. Отже, у 2007 році з восьми зареєстрованих технопарків реально працювали чотири («Інститут монокристалів», «Інститут електрозварювання імені Є.О. Патона», «Напівпровідникові технології і матеріали, оптоелектроніка та сенсорна техніка», «Вуглемаш»), хоча у 2010 році їх налічувалось 16, а лише половина з них була діючою. Така ситуація спричинена зміною нормативно-правового режиму діяльності технопарків, що стало перешкодою у прийнятті нових проектів, що позначилося скороченням державної підтримки проектів технопарків з 2005 року «Напівпровідникові технології і матеріали, оптоелектроніка та сенсорна техніка», а також інші 5 діючих технопарків наростили обсяг реалізованої інноваційної продукції за 2004–2009 роки у 3,4 рази [4].

Згідно з оцінками фахівців технопарку «Інститут електрозварювання імені Є.О. Патона» у 2000–2007 роках інноваційна продукція технопарків становила 6–10% всієї інноваційної продукції української промисловості, тоді як у 2001 році – всього 1,1%, а в 2009 році вона знову знизилась до 1,6%. У зазначений період на одну гривню державної підтримки випускали 6–18,5 гривні інноваційної продукції. Позитивне сальдо зовнішньоекономічної діяльності технопарків у 2000–2007 роках складало 216 млн. грн. [5].

У рамках виконання інноваційних проектів технологічних парків у 2000–2009 роках обсяг реалізованої інноваційної продукції становить 12,17 млрд. грн., однак у 2009 році загальний обсяг реалізованої інноваційної продукції зменшився порівняно з попереднім роком на 509,79 млн. грн. Динаміка зменшення ефективності діяльності технологічних парків і скорочення обсягів реалізованої інноваційної продукції свідчать про зменшення державної підтримки технологічних парків.

Водночас в Україні функціонували венчурні фонди, які не виявляли класичних ознак «ризикового капіталу», спрямовуючи свої ресурси головним чином на реалізацію та фінансову підтримку традиційних інвестиційних проектів. Оскільки жоден венчурний фонд не інвестував у розвиток перспективних високих технологій. Причини цього криються в неналежному законодавчому забезпеченні як інноваційної діяльності, так і венчурного фінансування. Насамперед це пов'язано з відсутністю закону про венчурний бізнес та механізму його функціонування в Україні [6, с. 111].

Україна також почала здійснювати перші кроки у сфері трансферу технологій. З цією метою у 2004 році створили такі два спільні центри передачі технологій з країнами Сходу: В'єтнамсько-український центр співробітництва у галузі науки і технологій в'єтнамської академії наук України та Корейсько-український Центр співробітництва у галузі промислових технологій за участю національної академії наук України, міністерства торгівлі, промисловості та енергетики республіки Корея та корейського інституту промислових технологій (KITECH) республіки Корея. Базовою установою для обох Центрів було визначено інститут електрозварювання ім. Є.О. Патона. Водночас було створено міжнародний центр передачі технологій та індустріальну базу досліджень та розвитку НПП України у м. Цзясин [7].

Проте, незважаючи на планові результати виконання основних завдань Програми (створити до 400 нових елементів інноваційної інфраструктури) (табл. 1), у 2010–2013 роках майже не змінилася чисельність суб'єктів малого підприємництва, що реалізують інноваційні проекти, адже питома вага малих підприємств, які займалися професійною, науково-технічною діяльністю, зросла неістотно, а саме від 97,1% до 97,6% від загальної кількості підприємств, зайнятими у цій сфері. Більше того, це вплинуло на обсяг реалізованих послуг з наукових досліджень і розробок, які у фактичних цінах теж збільшилися ненабагато, а саме з 4 630,1 млн. грн. до 4 921,9 млн. грн. у 2010 та 2013 роках відповідно [8; 9].

З іншого боку, оптимістичними для авторів цієї Програми виявилися показники підвищення інноваційної активності суб'єктів господарювання: кількість українських інноваційно активних промислових підприємств у 2013 році становила 1 715 (16,8% від загальної кількості промислових підприємств, тоді як у 2009 році – 12,8%, у 2014 році – 16,1%). Кількість підприємств, які впроваджували інновації у свою діяльність, у 2013 році склала 1 312 (13,6% проти 10,7% у 2009 році), а тих, що реалізували інноваційну продукцію, – 1 031.

Сприятливою для розвитку є динаміка обсягу інноваційних витрат у промисловості: у 2010 році – 8 045,5 млн. грн., у 2013 році – 9 562,6 млн. грн. (у фактичних цінах), частка залучених ресурсів – 27,1%. Як наслідок, обсяг реалізованої інноваційної продукції без урахування індексу цін за 2009–2013 роки збільшився лише на 14,2% (з 31 432,3 до 35 891,6 млн. грн.), хоча питома вага реалізованої інноваційної продукції в обсязі промислової скорочувалась: у 2009 році становила 4,8%, у 2013 році – 3,3%, а у 2014 році – усього 2,5% [8; 9].

Водночас на момент закінчення дії Програми у регіонах України було створено значну кількість об'єктів інно-

Таблиця 1

Заплановані результати створення об'єктів інноваційної інфраструктури Програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2009–2013 роки»

Об'єкти інфраструктури		Кількість
Державна система інформаційно-консультаційної підтримки інноваційної діяльності	Центри науково-технічної та економічної інформації	7
	Інноваційно-аналітичні бізнес-центри європейського типу	7
	Демонстраційні центри	20
	Регіональні контрактні пункти зі співпраці з країнами-членами ЄС та іншими країнами у сфері науки і технологій	10
Система інфраструктурного забезпечення інноваційної діяльності у вищих навчальних закладах	Підрозділи з питань інтелектуальної власності	20
	Підрозділи з питань інтелектуальної з розширеними функціями	25
	Бізнес-інкубатори	10
	Науково-виробничо-інноваційно-інвестиційні комплекси	20
	Підрозділи, що надають початкову допомогу з підготовки та впровадження інновацій	25
Інноваційна інфраструктура за участю наукових установ	Центри трансферу технологій	25
	Підрозділи, що проводять моніторинг результатів наукових досліджень та впроваджують їх на ринок інтелектуальної власності	15
	Бізнес-парки у наукових установах	25
Інфраструктура фінансового забезпечення інноваційної діяльності	Небанківські фінансово-кредитні установи	2
	Венчурні фонди	1
	Інноваційно-інвестиційні фонди другого рівня	1
Регіональна система забезпечення інноваційної діяльності	Підрозділи некомерційного партнерства	25
	Інноваційно-технологічні кластери	25
	Громадські ради обласних, міських держадміністрацій	27

Джерело: узагальнено автором за [2]

ваційної інфраструктури різного спрямування (рис. 1). У 2010–2013 роках було проведено досить серйозний обсяг роботи щодо створення об'єктів інноваційної інфраструктури.

Зокрема, у Львівській області велась робота зі створення інформаційно-інноваційно-освітньо-просвітницького консорціуму (кластеру) як функціональної структури регіонального центру науково-технічної і економічної інформації. Також у Львівській політехніці у 2013 році розпочав свою роботу Інноваційний офіс. Львівська міська рада разом з Інститутом міста і представниками бізнесу створили Львівський центр інновацій з метою стимулювання впровадження та використання нових технологій.

В Івано-Франківській області також вели роботу зі створення інноваційної інфраструктури, зокрема індустриальних парків, наприклад, визначено Калушську і Долинську промислові зони. Були створені робочі групи зі створення індустриальних парків на територіях Хриплинської (територія Івано-Франківської міськради), Коломийської та Рожнятівської промислових зон.

Також у вересні 2013 року розпочав роботу бізнес-інкубатор, сформований на базі Івано-Франківського

національного технічного університету нафти і газу. Також звітного року в Дніпропетровському регіоні на базі (сайті) «Криворізького ресурсного центру» запрацював «Віртуальний бізнес-інкубатор» [10].

Водночас у Києві укладено угоду про співпрацю між Київською МДА, Торгово-промисловою палатою України та Міжнародним благодійним фондом «Сід Форум Україна». В рамках угоди відкрито Київський інноваційний інкубатор «iHub», де молодим підприємцям та Start-Up компаніям для розвитку їхнього бізнесу для надання спеціально обладнані приміщення та майно. Станом на кінець 2013 року свої проекти розвивали 15 Start-Up компаній, автори ще 10 проектів стали віртуальними резидентами інкубатору. У планах державної та регіональної влади залишається реалізація проекту інноваційного парку «Bionic iHub», що дасть змогу створити до 20 тис. робочих місць [10]. Проте серед загального числа, які зареєстровані в Україні, реально діють лише Білоцерківський, Славутицький, Хмельницький, Сімферопольський, Львівський, Полтавський, Івано-Франківський бізнес-інкубатори.

Крім того, було сформовано чималу кількість венчурних фондів, що зумовлено особливостями національного

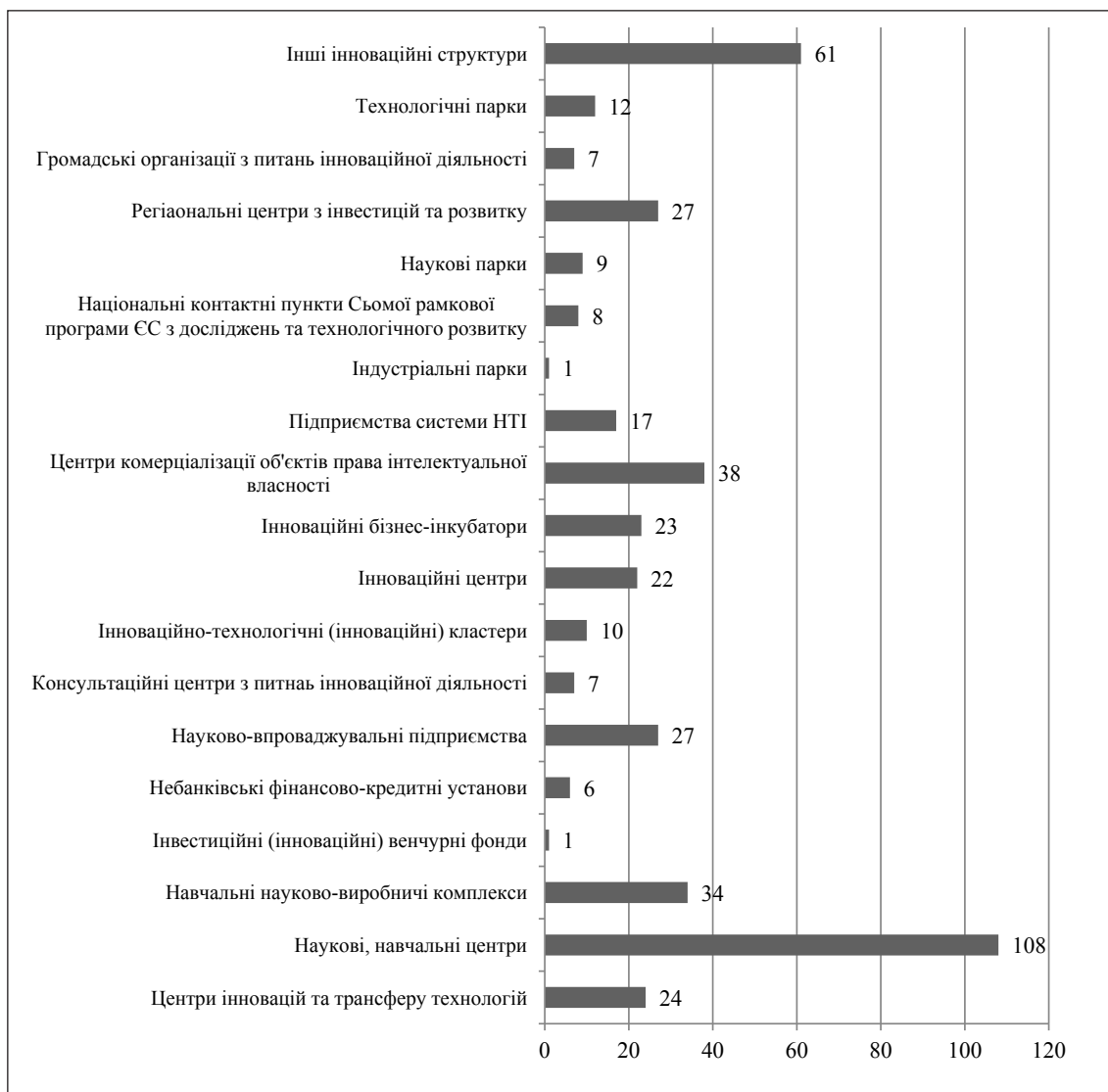

Рис. 1. Кількість створених об'єктів інноваційної інфраструктури відповідно до Програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2009–2013 роки»

Джерело: побудовано за [10]

законодавства, відповідно до якого венчурні фонди віднесені до інститутів спільного інвестування (ІСІ). Однак їхня діяльність фактично не була пов'язана з інноваційною сферою. Так, якщо у 2003 році в Україні налічувалося всього шість ІСІ, три з яких були венчурними фондами, то у 2008 році інститутів спільного інвестування було 888, з яких 636 (71,6%) – венчурні фонди [11].

Після світової кризи 2008–2009 років загальна кількість українських ІСІ продовжує збільшуватися, хоч і не такими високими темпами. Лише у 2014 році загальна кількість українських ІСІ дещо зменшилася, і, згідно з даними Української асоціації інвестиційного бізнесу, станом на кінець 2014 року, кількість ІСІ в Україні склала 1 188, при цьому 1 006 з них, тобто майже 85%, – це безпосередньо венчурні фонди (для порівняння, в країнах Європи діяло лише 298 фондів) [11]. Причому більшість українських венчурних фондів не здійснювала фінансування інноваційної діяльності, а була зосереджена виключно у секторі будівництва та операційної діяльності.

Водночас усіх основних очікуваних результатів реалізації Державної цільової програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2009–2013 роки» не вдалося досягнути головним чином через її фінансування, яке здійснювалось не в повному обсязі. В результаті цього належним чином не функціонує ключова виробничо-технологічна підсистема інноваційної інфраструктури.

Проте, незважаючи на непогані показники створення елементів (об'єктів) інноваційної інфраструктури, комплексний її розвиток стримує низка проблем. Насамперед формування дієвої інфраструктури гальмується спадом національної економіки, низкою конкурентоспроможністю вітчизняних виробників, нерозвиненістю внутрішнього ринку, неефективністю трансферу технологій, відтоком вивокваліфікованого інтелектуального капіталу (інноваторів), а також невиконанням проголошених державою у нормативно-правових актах завдань інноваційного розвитку країни.

Остання причина вважається чи не однією з найважливіших, оскільки між різними законодавчими та підзаконними актами у сфері інноваційної діяльності та розвитку інноваційної інфраструктури немає послідовності та змістовної узгодженості. В різних нормативних актах визначено перелік елементів інноваційної інфраструктури, до якого входять державні інноваційні фінансово-кредитні установи, венчурні компанії та фонди, зони інтенсивного науково-технічного розвитку (технополіси), соціотехнополіси, технологічні парки, наукові парки, інноваційні центри, бізнес-інкубатори (інноваційні, технологічні), центри високих інформаційних технологій, центри трансферу технологій, регіональні інноваційні кластери, бізнес-центри, консалтингові центри, інформаційні мережі науково-технічної інформації тощо. Хоча для значної їх частини не визначені ні зміст, ні порядок створення, особливості діяльності та механізми державного регулювання, що ускладнює створення інноваційної інфраструктури в Україні.

До того ж ефективність державної політики щодо формування та розвитку інноваційної інфраструктури

знижується загалом внаслідок її безсистемності, неналежної обґрунтованості, відсутності чіткого розмежування завдань між центральними і місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, нескоординованості їх діяльності, відсутності міжгалузевих та міжрегіональних зв'язків. Крім зазначеного, попри зусилля держави, досі проблемами розвитку інноваційної інфраструктури залишаються:

- недосконалість законодавчих, зокрема щодо визначення ефективних форм стимулювання залучення інвестицій, необхідних для формування об'єктів інноваційної інфраструктури, а також їх ресурсного забезпечення шляхом звільнення від сплати ввізного мита на устаткування, обладнання та комплектуючих до них матеріалів;
- відсутність механізму договірно-правових відносин у частині регулювання питань використання земельних ділянок державної і комунальної власності, де можуть бути створені нові форми інноваційної інфраструктури;
- відсутність чіткого переліку видів діяльності, які доцільно вести, використовуючи нові форми інноваційної інфраструктури;
- недосконалість механізмів у сфері передачі інноваційних продуктів і технологій вітчизняним промисловим підприємствам;
- недостатнє стимулювання підтримки інноваційно-інвестиційної діяльності, активізації залучення інвестицій для розвитку інноваційної інфраструктури, зокрема через використання моделі державно-приватного партнерства;
- недосконалість кадрового потенціалу з інноваційного менеджменту, зокрема на урядовому рівні.

Водночас найбільшою проблемою інноваційного розвитку України є те, що в рамках державних програм розвитку інноваційної інфраструктури не визначено як окрему проблему, їх заходи спрямовані на створення окремих інноваційних структур. Через це важливими завданнями залишається упорядкування діяльності наявних об'єктів інноваційної інфраструктури та координація процесів створення і розвитку нових установ, їх організаційне та методичне забезпечення.

Висновки. З огляду на низку наявних проблем формування та функціонування інноваційної інфраструктури в Україні стан організаційно-інфраструктурного забезпечення інноваційно-технологічного розвитку національної економіки складно назвати задовільним. Тому для забезпечення формування інноваційного середовища необхідно налагодити тісне співробітництво між державою, безпосередньо зацікавленою в створенні та поширенні інновацій, що підвищують соціально-економічне благополуччя населення і країни загалом, освітою в особі вищих навчальних закладів та закладами науки, що виступають як джерело інноваційних ідей, та бізнесом, зацікавленим у фінансуванні інноваційних розробок та їх імплементації у власну діяльність. Для мотивації підприємницького сектору до ведення інноваційної діяльності необхідно створювати прийнятні правові, економічні, податкові та інші механізми, що б сприяли розвитку інноваційної інфраструктури.

Список використаних джерел:

1. Про схвалення Концепції Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2008–2012 роки» : Розпорядження КМУ від 6 червня 2007 року № 381-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/381-2007-p>.
2. Про режим затвердження Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2009–2013 роки» : Постанова КМУ від 14 травня 2008 року № 447 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/447-2008-p>.
3. Інноваційний розвиток технопарків в Україні і світі [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://do.gendos.ru/docs/index_24248.htm.

4. Мазур А. Технологічні парки України: цифри, факти, проблеми / А. Мазур, С. Пустовойт // Наука та інновації. – 2013. – Т. 9. – № 3. – С. 59–72.
5. Лохов В. Метрологическое обеспечение, стандартизация и оценка соответствия нанотехнологий / В. Лохов // Компетентность. – 2008. – № 2 (53). – С. 31–35.
6. Буторіна В. Розвиток виробничо-технологічної підсистеми інноваційної інфраструктури НІС в Україні / В. Буторіна // Глобальні та національні проблеми економіки. – 2015. – Вип. 6. – С. 107–111.
7. Гороховатська М. Інноваційна складова міжнародного співробітництва / М. Гороховатська [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://iee.org.ua/files/alushta/48-gorohovatska-innov_skladova.pdf.
8. Статистичний щорічник України за 2013 рік. – К. : Державна служба статистики України, 2014. – 533 с.
9. Україна 2014 : статистичний збірник. – К. : Державна служба статистики України, 2015. – 28 с.
10. Семиноженко В. У 2014 році Уряд продовжить політику формування інноваційної інфраструктури / В. Семиноженко // Урядовий портал [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=246950017&cat_id=248446167.
11. Українська асоціація інвестиційного бізнесу. Аналітичний аналіз ринку ІСІ в Україні / Офіційний сайт УАІБ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.uaib.com.ua/analituaib/publ_ici_quart.html.

Аннотация. В статье проанализировано состояние развития элементов инновационной инфраструктуры в Украине. Исследованы основные программы формирования инновационной инфраструктуры и тенденции, которые привели к недосформированности, нефункциональности и недостаточному развитию инновационной инфраструктуры. Определены основные проблемы, которые препятствуют эффективному формированию и развитию инновационной инфраструктуры в Украине. Предложены ключевые меры усиления инфраструктурного обеспечения инновационно-технологического развития национальной экономики. Доказано, что важными заданиями государственного регулирования инновационного процесса останутся упорядочение деятельности существующих объектов инновационной инфраструктуры и координация процессов создания и развития новых учреждений, их организационное и методическое обеспечение.

Ключевые слова: организационно-инфраструктурное обеспечение, инновационная инфраструктура, государственная программа, инновационно-технологическое развитие, государственное регулирование.

Summary. The condition of elements of the innovation infrastructure development in Ukraine is analyzed in the article. The basic program for the formation of innovation infrastructure and the trends that have led to not complete formation, dysfunction and lack of development of the innovative infrastructure are investigated. It is summarized, that development of innovative infrastructure is not defined as a separate problem in government programs and their actions aimed at creating only a separate innovation structures. The main problems which counteract an efficient formation and development of innovation infrastructure in Ukraine are identified. The key measures of enhance infrastructural support of innovation and technological development of the national economy are proposed. It is proved that the important tasks of state regulation of the innovation process is to put the activities of existing facilities of innovation infrastructure and coordination of the processes of creation and development of new institutions, their organizational and methodological support.

Key words: organizational and infrastructural support, innovative infrastructure, state program, innovation and technological development, government regulation.